

kan vi ikke foretage det endelige Skridt. Det er saa psykologisk forklarligt, at det maa være indlysende ogsaa for den høje Regering.

Arbejdsløsheden er efter Meddelelser i Pressen i Dag opgjort til 34 000 Mand. Der er kun een Industri indenfor vort Erhvervsliv, der kan opvise Fremgang i Beskæftigelsen, og det er Papirindustrien. Med den hittidige Politik fra Regeringens Side er det mig yderst forstaaeligt, at det netop er Papirindustrien, der er den eneste, der kan udvise Beskæftigelse. Jeg tror, der med Føje kan rettes Bebrejdelser netop mod denne Regering for, at det kun er netop denne ene Industri, der foreløbig kan holde sin Beskæftigelse i Gang.

Axel Møller: Jeg vil gerne med et Par Ord motivere min Stilling til det foreliggende Lovforslag. Jeg kan ikke stemme for det, dels fordi jeg erkender, at det i den Form, det har, lider af adskillige Mangler, der allerede er blevet fremhævet ofte nok fra anden Side, og dels fordi jeg mener, at det paa ingen Maade kan siges at være et effektivt Middel mod den Arbejdsløshed, som desværre maa befrygtes i alt for høj Grad at ville komme i den tilstundende Vinter, hvis der ikke i Tide bliver gjort noget virkelig rationelt derimod. Jeg mener, at den høje Regering allerede for længst burde have haft en samlet Plan færdig, der kunde have været forelagt Rigsdagen, og som navnlig skulde tage Sigte paa det, der er endnu vigtigere end at sætte offentlige Arbejder i Gang, nemlig i videst mulig Omfang at forebygge Arbejdsløshedens Indtræden ved at holde de private Virksomheder i Gang paa bedst mulig Maade. Men da der maaske kan siges at være en svag Mulighed for, at den høje Regering i det andet høje Ting vil være villig til saadanne Ændringer og Tilføjelser til det her foreliggende Lovforslag, at der kan komme et Resultat ud deraf, vil jeg for mit personlige Vedkommende ikke modsætte mig, at Lovforslaget sendes over til Landstinget, hvorfor jeg vil afholde mig fra at stemme.

Hans Nielsen: Den Tone, hvori det ærede Medlem Hr. Drachmann nylig talte til Regeringen, mindede mig om den, som Arbejdsgiverne i min Ungdom meget ofte talte til Arbejderne i. Jeg beklager det, fordi det Spørgsmaal, som det ærede Medlem beskæftigede sig med, interesserer mig i lige saa høj Grad som det ærede Medlem. Jeg beklager, at det ærede Medlem

anvendte denne Tone uden et eneste Øjeblik at give Anvisning paa, hvad det var, han vilde. Nu har vi hørt det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det ærede Medlem Hr. Rode, og vi har hørt det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. De første erklærede sig afgjort mod Toldbeskyttelse og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller erklærede, at det var en Taalighed at tro paa Toldbeskyttelse. Det ærede Medlem Hr. Drachmann maa derfor virkelig give Anvisning paa andre Veje, paa, hvad man i det hele taget vil fra den Side. Det er mig bekendt, at Jernfabrikanterne for en 8 Dages Tid siden holdt et Møde her i Byen, som varede hele Dagen, og hvor de drøftede Stillingen. En ledende Jerndirektør har sagt til mig, at man skiltes uden at beslutte noget, ganske simpelt, fordi man ikke vidste, hvad man skulde gøre i det foreliggende Tilfælde. Nu møder Regeringen med et Forslag om Igangsættelse af Arbejder, det kan dog ikke skade Industrien. Det ærede Medlem talte, som om det kunde skade Industrien. Regeringen har nedsat en Kommission, der beskæftiger sig med Industrien, og det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at inden lang Tid vil der komme Forslag frem derfra. Hvorfor taler det ærede Medlem saa til os i den Tone, som han har talt her i Aften?

Drachmann: Det forekommer mig, at man fra den højtærede Regerings og Regeringspartiets Side i Dag er noget sensibel overfor Tonen og Stemmeføringen. Jeg har aldrig i min Fantasi tænkt mig, at min Tone overfor den højtærede Regering skulde minde om en Arbejdsgivers overfor Arbejderne, selv om jeg slet ikke forstaaer, hvad det er, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen mener dermed. Men Realiteten i det ærede Medlems Kritik mod mig var jo, at jeg sagde en hel Mængde — og altsaa anvendte denne ubehagelige Tone — uden at sige, hvad jeg selv vilde. Men jeg spurgte jo den højtærede Regering, hvad det er, den vil. Efter at den højtærede Regering er blevet Regering og ikke mere er Opposition, er det pludselig alle os andre, der skal regere og give Raad. Vi ventede, at det var Regeringen, der vilde sige, hvad den vilde, og jeg har rettet bestemte Spørgsmaal til Regeringen, som jeg ventede besvaret. Det maa det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen kunne forstaa. Med Hensyn til Jernindustriens Stilling og det, at man ikke ved, hvad man vil, fremgik det jo tydeligt af de Tal, jeg nævnte, at der